

מסכת שבת

פרק ט

א. אמר רבי עקיבא, מנין לעבודה זרה שהיא מטמאה במשא כנדה, שנאמר (ישעיה ל) תזרם כמו דוה, צא תאמר לו, מה נדה מטמאה במשא, אף עבודה זרה מטמאה במשא:

ב. מנין לספינה שהיא טהורה, שנאמר (משלי ל) דרך אנפה בלב ים. מנין לערוגה שהיא נשאה על נשאה טפחים שזורעין בתוכה חמשה זרעונים, ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחד באמצע, שנאמר (ישעיה סא) כי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח, זרעה לא נאמר, אלא זרועיה:

ג. מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה, שנאמר (שמות יט) היום נכונים לשלשת ימים. מנין שמרחיצין את המילה ביום השלישי שחל להיות בשבת, שנאמר (בראשית לד) ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים. מנין שקושרין לשון של זהורית

בְּרֹאשׁ שְׁעֵיר הַמִּשְׁתַּלַּח, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם
כַּשָּׁנִים כַּשָּׁלָג יִלְבִּינוּ:

ד. מִנֵּין לְסִיכָה שֶׁהִיא כַּשְׁתִּיָּה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, אֵף עַל פִּי שְׂאִין
רֹאִיָּה לְדָבָר, זֵכֶר לְדָבָר, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קט) וַתֵּבֵא כַּמִּים בְּקֶרְבוֹ
וּכְשֶׁמֶן בְּעֶצְמוֹתָיו:

ה. הַמוֹצִיא עֵצִים, כְּדִי לְבַשֵּׁל בִּיצָה קֹלָה. תְּבִלִּין, כְּדִי לְתַבֵּל בִּיצָה
קֹלָה, וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. קֹלֶפֶי אֲגוּזִים, קֹלֶפֶי רְמוֹנִים, אֶסְטִיס
וּפּוֹאָה, כְּדִי לְצַבֵּעַ בָּהֶן בָּגֶד קָטָן בַּסִּבְכָּה. מִי רַגְלִים, נֶתֶר וּבִרְיִת,
קְמוֹנִיָּא וְאַשְׁלָג, כְּדִי לְכַבֵּס בָּהֶן בָּגֶד קָטָן בַּסִּבְכָּה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,
כְּדִי לְהַעֲבִיר עַל הַפֶּתֶם:

ו. פִּלְפֻּלֶת, כָּל שֶׁהוּא. וְעֵטְרוֹן, כָּל שֶׁהוּא. מִיָּנִי בְּשָׂמִים וּמִיָּנִי
מִתְכּוֹת, כָּל שֶׁהוּא. מֵאֲבִי הַמִּזְבֵּחַ וּמֵעֶפֶר הַמִּזְבֵּחַ, מְקַק סְפָרִים וּמְקַק
מִטְפָּחוֹתֵיהֶם, כָּל שֶׁהוּא, שֶׁמֶצְנִיעִין אוֹתָן לְגִנְזוֹן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,
אֵף הַמוֹצִיא מִמִּשְׁמָשִׁי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים, כָּל שֶׁהוּא, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים
יג) וְלֹא יִדְבֹק בִּידָד מְאוּמָּה מִן הַתָּרִם:

ז. הַמוֹצִיא קַפַּת הָרוּכְלִין, אֵף עַל פִּי שְׂשִׁישׁ בָּהּ מִנֵּין הַרְבֵּה, אִינוּ
חִיָּב אֱלָא חֲטָאת אֶחָת. זֶרַעוֹנֵי גִנָּה, פְּחוֹת מִכְּגִרוּגְרָת. רַבִּי יְהוּדָה בֶּן
בְּתִירָא אוֹמֵר, חֲמִשָּׁה. זֶרַע קִשּׁוּאִין, שְׁנַיִם. זֶרַע דְּלוּעִין, שְׁנַיִם. זֶרַע

פול המצרי, שנים. חגב חי טהור, כל נשוא. מת, כגרוגרת. צפרת
כרמים, בין חיה בין מתה, כל נשוא, שמצניעין אותה לרפואה.
רבי יהודה אומר, אף המוציא חגב חי טמא, כל נשוא, שמצניעין
אותו לקטן לשחוק בו: